

**ЗАПИСНИК
о саслушању осумњиченог**

Састављен дана 24.11.2002. 200 године код истражног судије Војног суда у Podgorici
у кривичном предмету против Sindjelić Saša

због кривичног дела čl.33.st.1. i 13. KZ RS čl.24.st.2. Zakona o oružju i municiji
te čl.187. izazivanje opšte opasnosti KZ RS i čl.217.st.3. KZ SRJ

ПРИСУТНИ СУ:

ИСТРАЖНИ СУДИЈА:

ЗАПИСНИЧАР:

ОКРИВЉЕНИ:

potpukovnik

CL na službi u VJ

Milenko Vujadinović

Stanislava Radojković

Sindjelić Saša

ТУЖИЛАЦ:

ТУМАЧ:

БРАНИЛАЦ:

kapetan I kl

Advokat

Danko Svrkota

Branimir Jovićević

ОШТЕЋЕНИ:

Започето у 08,35 часова

1) Име, презиме и надимак Sindjelić Saša

2) Име и презиме родитеља Sindjelić Vladimir i Sabira

- 4) Где је рођен: Šrajer Austrija
- 5) Где живи Sremska Mitrovica Jarački put bb
- 6) Дан, месец и година рођења: 11.07.1980.g.
- 7) Националност и држављанство: Srbin, državljanstvo SRJ
- 8) Занимање (чин) gradjevinski radnik
- 9) Брачно стање и породичне прилике: neoženjen, bez djece
- 10) Да ли је писмен - које је школе завршио: osnovnu školu
- 11) Да ли је и где служио војску, датум ступања у ВЈ - војни округ (евиденција); чин у резерви, води се у војној евиденцији и при којем ОНО СО: VOd Sremska Mitrovica, 07.03.2002.g.
- 12) Да ли је одликован: _____
- 13) Каквог је имовног стања: srednje
- 14) Да ли је, кад и зашто осуђиван: osudjivan uslovno zbog kradja
- 15) Да ли је и када изречену казну издржао: _____
- 16) Да ли се против њега води поступак за неко друго кривично дело: nevodi se drugi krivični postupak.
- 17) Законски заступник ако је окривљени малолетан: _____

Окривљени је поучен у смислу чл. _____ ЗКП, те му је саопштено у смислу чл.

ЗКП: (написаати текстом о чему је окривљени поучен и његову изјаву на поуку):

[Handwritten signature]

Privedenom Sindjelić Saši saopšteno je da je ovlašćeno službeno lice VP 4571. Užice protiv njega podnijelo Vojnom sudu u Podgoraici, istražnom sudiji krivičnu prijavu Ministarstva unutrašnjih poslova SUP Užice odjeljenje Prijepolje KU.br.212/o2 zbog osnovane sumnje da je počinio krivično djelo neovlašćeno navavljanje, držanje i nošenje oružja i municije, te krivično djelo izazivanje opšte opasnosti.

Privedenom su predočeni dokazi koji su proloženi uz krivičnu prijavu.

Privedeni se poučava da je dužan odazivati se uredno na sve pozive vojnog suda i blagovremeno prijaviti svaku promjenu adrese ili pak namjeru da promijeni mjesto boravka, upozoren u kaoliko tako ne postupi.

Privedenom se saopštava da mu je odredjen branilac po službenoj dužnosti advokat Branimir Jovićević iz Podgorice.

Nakon toga privedeni izjavi:

Razumio sam što mi se stavlja nateret. Iznijeću svoju odbranu i odgovaraću na postavljena pitanja. Prihvatam za svog branioca adv. Branimira Jovićevića iz Podgorice.

Upitan što ima iznijeti u svojoj odbrani privedeni izjavi:

Ja sam u VJ na odsluženje vojnog roka iz Sremske Mitrovice pošao i javio se u VP 1365/9 Raška o7.o3.2oo2.g. Moj pretpostavljeni starješina u pomenutoj VP je komandir baterije kap. Ljubo Grahovac. Napominjem da sam iz Raške bio u garnizon Čuprija na obuci 2 mjeseca a potom se ponovo vratio u garnizon Raška. Nakon pripreme od strane pretpostavlenog ja sam krajem jula 2oo2.g. iz jedinice poslat kući radi korišćenja redovnog odsustva. U jedinicu sam trebao da se vratim 11.o8.2oo2.g. Po dolasku kući mojih roditelja koja se nalazi na salašu u blizini S. Mitrovice ja nalazim teško porodično stanje. Moji roditelji su razvedeni, ustvari bili su razvedeni ali prije mog polaska u VJ majka se vratila kući. Napominjem da je moj otac Vladimir invalid te da oko istog je potreban rad i njega. Po dolasku kući ja zatičem veoma loše stanje na relaciji između roditelja. Roditelji čak i nerazgovaraju a majka Sabira nebrine o mom ocu. Ovakvo stanje i odnos između roditelja teško me pogodjaju. Napominjem da sam kod kuće na salašu krio automatsku špušku koju mi vi pokazujete br.68941, 2 ručne odbrambene bombe M 52 koje bombe i AP sam krio ispod svog kreveta, pušku i bombe i dio sam držao ispod jednog trosijeda. Ovu pušku i ročne odbrambene bombe i municiju, pancir, a ranije sam imao još bombi i municije dobio sam od meni nepoznatih lica koje sam upoznao u blizini salasa 1999.g. i koji su mi se predstavili kao pripadnici policije iz Beograda. Napominjem da je tada već bio počeo rat na Kosovu i ovi meni nepoznati ljudi su mi rekli prvo da razmislim jesam li spreman da se angažujem kao dobrovoljac na Kosovo, što sam jaželio i htio. Pomenuo bih takodje da sam se VOd u Sremskoj Mitrovici prijavio 2 dana nakon početka NATO agresije kao dobrovoljac za Kosovo.

Na insistriranje oca Vladimira ja sam pokušao da smirim situaciju na relaciji između oca i majke a i kontaktirao sa socijalni organima O. Sremska Mitrovica po pitanju eventualnog razvoda braka mojih roditelja. Ovih dana kada ja već odradjujem ove stvari ja sam i trebao da se vratim u jedinicu pošto mi se primicalo vrijeme povratka. Dobro se sjećam da mi tih dana saopštava majka da mi je pronašla naoružanje u kući i ista mi saopštava da će me prijaviti radnicima SUP-a u S. Mitrovici, a isključivo iz razloga što sam ja intervenisao kod nadležnih organa za soc. rad u O. S.Mitrovica. Majka tog dana i kreće u Mitrovicu da me prijavi. Ja joj nedozvoljavam da krene pud grada. Tom prilikom ja joj nedozvoljavam medjutim neudaram je nakon čega majka počinje da nasrće na mene, kada ja u jednom momentu gubim kontrolu i udaram je šamarom, nakon toga ja se sklanjam, računajući da majka neće otići u Mitrovicu da me prijavi. Ja sam

i sklanjam se u jednu šumu u blizini mog salaša u pravcu Save. Nakon toga prelazim Savu. U šumi sam boravio dan dva i nijesam znao što da radim nakon toga odlučujem da predjem Savu, napravio sam inprovizovani splav pronašavši trupce u šumi i prešao Savu, nakon čega sam se našao u Mačvi. Iz Mačve krećem u pravcu Drine vukući sa sobom čitavu opremu što mi je predstavljalo teret i opterećenje. Nemajući orjenzaciju a sada nemam ni koje je bilo vrijeme i koliko dana u blizini Crne Bare na teritoriji R. Srbije. Tu na obali Drine ponovo pravim splav zašto mi je trebalo više vremena. Splav sam napravi pomoću konopaca i drva - balvana pa prelazim Drinu koja je jaka i nosi me nizvodno. Dobro se sjećam da sam prošao neke šatore na obali R. Srpske i izašao nizvodno. Niko me nije primijetio tom prilikom. Stupan na teritoriju R. Srpske. Ja ne teritoriji R. Srpske ostajem skoro mjesec dana i preživljavam od plodova koje nalazim na poljima. Nestupam nisakim u kontakt mada bih vam prethodno napomenuo da sam obučen u uniformu pripadnika VJ jer sam onog dana kada sam pošao od svoje kuće u Sm Mitrovići ja obukao i stu i namejrao da krenem u Rašku na odsluženju vojnog roka. U R. Srpskoj na ovom prostoru gdje boravim skoro mjesec dana ja sam skinuo oznake pripadnika VJ. Čitavo vrijeme krijem se po poljima i šumama, za ovo vrijeme boravka u šumi koristim pušku i lovim, zečeve a imajući upaljače pekao sam meso i na taj način preživljavao. Krećući se šumama stigao sam u blizini Brčkog teritorija R. Srpske odakle dalje nemogu jer se radi o jednom ćošku granica Save a i granica Hrvatske, a pravo nijesam mogao jer je naseljeno mjesto. Pojavljuje mi se problem u vidu da nemogu da prodjem kroz grad ili dr. prostor jer je naseljen. Skrećem lijevo i idem ka planinama ustvari krećem prema unutrašnjosti Bosne. U momentu kada sam došao već blizu Tuzle više neznam koliko sam se kretao. Na jednom dijelu teritorije uočavam u vazduhu više ljetjelica SFORA pri čemu se ja maskiram da me nebi primijetili. Dobro se sjećam da su letjelice bile cijeli dan u vazduhu. Dolaskom noći krenuo sam nazad ali ne istim putem već drugim pravcem praveći polukrug u želji da se vratim prema Brčkom. Nekoliko dana i noći provodim na putovanju prema Brčkom, pri čemu konačno nemam orjenzaciju prilazim Brčkom sa njegove gornje strane, pri čemu nemogu da se vratim nazad zbog prepreke naseljenog mjesta a namjeravao sam da predjem ponovo u Srbiju. Uočio sam jake policijske snage medjutim prešao sam taj put noću, krećem se ponovo prema Savi. Dobro se sjećam da sam prošao neke oružane snage vjerovatno se radi o graničarima R. Srpske i prišao Savi našavši se u jednoj šumi. Na Savi ponovo pravim splav i prelazim Savu i prelazim na teritoriju R. Hrvatske. Sada računam da sam na teritoriji Hrvatske bio oko mjesec dana preživljavam sada mislim da se radilo o septembru ili oktobru, pecajući ribu koristeći plodove poljoprivredne a lovio sam zečeve mada sada već manje izbjegavajući pucanje. Ja sam računao da sam prešao u Srbiju medjutim prišavši jednom mjestu prepoznao sam reg. ozn. R. Hrvatske. Nakon toga odlučujem da ulazim u dubinu R. Hrvatske, ni sam neznajući gdje da idem. Samo kod jednog sela u Hrvatskoj bio sam uočen od civila medjutim ja sam se sklonio i nije bila znamnom nikakva potjera. Sada se sjećam da sam bio došao u blizini Vinkovaca i koristeći civilnu jaknu koju sam još u Brčkom našao kretao sam se sada slobodnije a na se bi sam imao maskirne pantalone. Ulazim u Vinkovce i mogu da kupim po nešto jer sam prethodno sakrio u šumu opremu. Kod sebe sam imao novca nešto u eurima i tako sam kupovao hranu u Vinkovcima. Nemajući orjenzaciju ja se udaljavam od Vinkovaca uočavajući daje veće prisustvo civila i policije i krećem jednim putem u pravcu Osijeka. Napominjem da se krećem njivama izbjegavajući javne komunikacije. Medjutim na pola puta ja se vraćam nazad nekoliko dana sam u pokretu i dolazim do jednog sela gdje se zadržavam razmišljajući što da radim. Ja donosim odluku da se vratim u SRJ ali neznam kako. Ulazim u jedno Hrvatsko selo tražeći priliku da ukradem neko prevozno sredstvo. U ovom selu Hrvatskom kradem auto marke Mercedes gdje zatičem ključ u upravljaču, krećući asfaltom u pravcu SRJ. Sjećam se da sam išao preko Vinkovaca. Jutro me je sačekalo između Vinkovaca i Save jer sam namejrao ponovo da se vratim ponovo u pravcu Save i vratiti se u Srbiju. Dobro se sjećam da sam skrenuo kod jedne šume i tu parkirao auto i sačekao sam da prodje a potom krenuo izašavši na put. Dobro se sjećam da sam imao pun rezervoar u mercedesu. U jednoj krivini u toku puta skoro sam skrenuo u kanal u centru jednog sela hrvatskog. Tu je stajala patrola hrvatske policije. Ja sam uspio da izvučem ovo silaženje sa puta i dajući gas produžujem, medjutim uočavam da policija hrvatska, na retrovizoru,

ulazi u kola i kreće zamnom. Medjutim pošto sam usopi da pobjegnem iskorivšti sa skretanje sa puta i iz sela ušao u nakakva polja. Pošto je padala kiša tih dana zaglavio sam se sa vozilom ali sam prethodno ušao duboko u polje. Pokušavao sam da izvučem auto, tek narednog jutra poturajući drva i dr. pomagala sam izvukao auto iz blata medjutim guma je bila probušena. U medjuvremenu uočavam da se čuju sirene i pretpostavio sam da me policija hrvatska traži. Ja sam se nalazio van i namjrao da skinem probušenu gumu i odnesem radi popravke. Uočavam tada nekoliko policajaca ustvari ijesam znao o kom se radi već sam čuo kako se dovikuju. U momentu kada sam se podigao čuo sam dva pucnja ispaljena uvis preko mene. Ulazim u auto i uzimam opreme što sam mogao i izlazim napolje medjutim uočavam na daljini 300-400 metara kako mi se približavaju ovi ljudi čujem galamu i viku kako mi se primližavaju iu pucnji, medjutim ja neotvaram vatru ijer sam vidio osmatračice bježim pud kukuruza cik cak u pravcu jedne šume gdje se nalaze i osmatračnice. Patjera otvara vatru medjutim ja ulazim u kukuruz ustvari sam prethodno vidio dvojicu kako istrčavaju na put iza mene kada sam se okrenuo i da me nebi ubili uletio sam u kukuruz. Iz ovok kukuruznog polaja dolazim do jednog kanala koji preskačem i na jednom mjestu nailazim na upaljeni traktor koji stoji uskačem u traktor i stavljam ga u pokret i krećući se u pravcu suma i osmatračnica jer mi je bio to jedini izlaz. Ulazeći u šumu nailazim na prazan prostori, polja i krećem se čistim prostorom, ustvari poljima posijanim kukuruzom. Uočavam i lijevo i desno osmatračnice, vozeći traktor i tada procjenjujem da se nalazim u medjugraničnom prostoru. Vozeći ovim prostorom nekih 4-5 km nailazim na jedna patrolna kola sa žutim tablicama što sam uočio izdaleka. Ova kola sam uočio nekih 100 metara od mene pa da bih izbjegao kontakt skrećem naglo desno a zatim nastavljam kroz jedan prosječeni put i upadam u minsko polje. Da je minsko polje znao sam po oznakama na koji stoji znak upozorenja na koji stoji "mine". Naglo okrećem traktor nazad i vraćam se na put sa kog asam prethodno skrenuo i vraćam se drugum, ustvari sitim putem kojim sam došao. Nakon nekih predjenih 300 m nailazim na šumu i ulazim na istu pri čemu u šumi neuočavam osmatračnice. Nailazim na jedan kanal, nemogu dalje sa traktorom i tu ga gasim, prethodno maskirajući trakrot gramana i lišćem, skirdam plug i ceo dan ulazim u kanal i otkopavam ga bajonetom. Namjeravam da napravim nagim odnosno put koliko toliko da bih traktorom mogao proći na suprotnu stranu. Uspio sam u toku dana i noći da napravim prolaz preko kanala. Prethodno nastojim da izvidim prostor na drugoj strani uočavam prosječen put pri čemu u noćnim uslovima ustvari bilo je predveče uočavam osmatračnicu. Na osmatračnicama uočavam figure ljudi. Narednog jutra pošto sam projverio ima li ljudi na osmatračnicama vraćam se jpo traktor vidjevši da ih nema, silazim sa puta u šumu i krećem se šumom i iz šume ponovo izlazim na polja krećući se ovim poljskim putevima ulazim na teritoriji SRJ u jedno selo. Dolaskom na teritoriji SRJ s. Jamenaj O. Sid nastavljam put dalje traktorom krećući se u pravcu unutrašnjosti Srbije. Čitavo vrijeme od Sida krećući se putevima dolazim do Raške gdje služim vojni roka. Napominjem a sam skinuo tablice sa traktora, koristeći jednu traktorsku tablicu sa ozn. Sremske Mitrovice. Ja sada neznam koliko dana sam putovao od Sida do Raške znam da je dugo bilo nekoliko dana. Nekoliko puta sam tenkirao gorivo u traktor, imao sam novac uzase. Medjutim negdje oko 02,00 noću kor Raške uočavam da me prate jedna kola, pokušavam da se sklonim desno medjutim kola ostaju u mojoj pratnji uporno. Tog momenta pomislio sam da neko želi da me ubije jer sam već imao strah od praćenja, jer sam 2000 godi. imao jedan icident kada je na mene u večernjim satima iz crvenog opela otvarana vatra. Napominjem da sam traktorom imao problema zbog lošeg goriva putem prema Raškoj. Ulazim u Rašku u namjeri da se otkračim ove pratnje. Krećem u pravcu zgrade civilne policije u Raškoj računajući da će ovo vozilo odustati od pratnje nakon čega u ogledalima nijesam više uočio da me više prate. Odmah potom skrenuo sam na put koji vodi ka NOVom Pazaru, medjutim ponovo sam uočio iza mene da me prati i isto se približava k meni i pokušava da me obidje. Dajem gas do maksimuma i uočavam da mi traktor odnosno motor gubi snagu. Sa namjerom da predjem jedan potok da bih izbjegao ovog pratioca, gubim snagu motora i traktor mi staje. U medju vremenu ja pušku ih straha držim kod mene kod koljena, napominjem da je ista bila repertirana sa metkom u cijevi i polugom regulatora paljbe za ozn. za rafalnu baljbu, puška je cijelo vrijeme otkočena. Nakon što je traktor stao na udaljenosti sada neznam koliko mozda 30 metara uočavam da staje i ovo vozilo koje me prati sa upaljenim dugim svijetlima. U momentu dok napuštam traktor držeći u desnoj ruci pušku

a noseći i sve ostale stvari sa sobom uočavam da jedno lice iz kola koja me prate nalazilo se ispred kola i uočavam kako iz visine spušta AP u ravan prema meni u U tom momentu ja držeći pušku u desnoj ruci u pravcu tog lica ispljujem jedan kraći rafal. Potom se udaljavam od traktora bježeći cik cak iza jedne krivine, krećući se uz jedno brdo, nijesam čuo nikakvu paljbu zamnjom, nakon što sam stigao na vrh brda nakon što sam se popeo uočio sam haubu vozila, svijetlilo je nešto bijelo i pretpostavio sam da je hauba, u tom momentu sam pretpostavio da je policija. Vidno uplašen zbog događaja koji se desio bježim uz brdo dalje i nastavljam da se krećem po meni nepoznatim planinama da bih pred samo svitanje sakrio se u jedno grmlje. Krijući opremu i naoružanje vratio sam se planinama u pravcu Raške. Ustvari došao sam do prvog sela da kupim nešto da pojedem i kupio sok. Nakon ove kupovine vraćam se na mjesto gdje sam sakrio opremu i pušku. To moje motanje po meni nepoznatom terenu i planinama traje nekoliko dana dok nijesam došao do Ivanjice i onda sam prošao Ivanjicu, obilazim je, a ponovo potom koristim planine za bježanje. Čitavo vrijeme ja se krećem prema zapadu orjentaciono. Osjećam bolove u nogama i slabost u cijelom organizmu silazim do jednog sećockog puta i nastavljam istim, noću isključivo. U toku ovog mog kretanja nailaze jedan kola pri čemu se ja sklanjam, međjutim ova civilna kola se vraćaju nazad nakon čega se ja ponovo sklanjam i ta kola staju malo dalje, čujem glasove lica koja su izašla iz kola. Jasno uočavam da neko od ovih lica iz kola ovetalja prostor od kola lijevo i desno. Računam da me ponovo neko traži i čekam da ova kola odu a zatim krećem u drugom pravcu i ulazim ponovo u planinu. Na ovom putu nailazim na jednu garažu koja je bila sama. Ustvari ja nailazim u ovoj garaži na teretno putničko vozilo marke "Zastava" pri čemu u teret. motor. vozilo koje sam prethodno, da bih došao do istog, morao da slomim staklo na garaži i ušao unutra. U vozilu zatičem saobraćajnu i vozačku dozvolu. Uočavam čovjeka na vozačkoj dozvoli sa brkovicima. Palim vozilo koje ima goriva i istjerujem kamion napolje. Ponovo prilikom izlaska sa autom napolje ponovo nailazi putničko vozilo- crvene boje, prepoznajem po zvuku motora da je vozilo koje me je prethodno pratilo. Napominjem da je pored saobraćajne i vozačke bila je i lična karta jednog lica kojeg ja nijesam poznavao. Ustvari ja sam sačekao da prodje vozilo a potom upalio teretno motorno vozilo Zastava i istjerao iz garaže i putem otišao nekih 3 km dalje, a nakon što uočavam da se radi o ložem i šljunkovitom putu i neznajući kojim pravcem se krećem izlazim i ostavljam kamion. Nastavljam pješice put i krećem se planinama krijući se po istim sada neznam vremenski koliko sjećam se da sam izašao na Arilje. U Arilju spakujem svu opremu i ulazim u autobus, nesjećajući se o kom autobusu se radi i idem u Požegu. U Požegu presijedam i idem za Valjevo, tamo presijedam u drugi autobus i krećem prema Loznici namjeravajući da se vratim kući iz Loznice krećem prema Šapcu drugim prevozom. Iz Loznice ponovo izlazim i nastavljam put pješice nekoliko dana. Nakon čega dolazim svojoj kući u Sremskoj Mitrovici, prilazim noću u blizini mog salaša. U neposrednoj blizini moje kuće nalazi se ribnjak i nekoliko čuvara i isti za obezbedjenje ribnjaka koriste službene pse. Nakon što sam pored kuće uočio jedno parkirano auto pomislio sam da me neko čeka i pošto su psi počeli da laju, primijetili su me, okrenuo sam se i otišao. Tada donosim odluku da iz S. Mitrovice dođem u Crnu Goru i da sakrijem opremu ili pobacam a potom da radim kao gradjevinski radnik. Posle dužeg vremena koristeći prevoz i pješice dolazim do Prijepolja. U Prijepolje dolazim u popodnevrim časovima. Izlazim iz autobusa i nastavljam put pješice i tu me hvata noć. Ja se krećem i dalje pješice, nastavljam put, planinama prema Crnoj Gori. Narednog dana u jutarnjim časovima uočio sam sa vrha planine neka sela. Kako sam bio umoran od svog ovog kretanja i gladan krećem prema jednom naselju za koje kasnije saznajem da se zove Brodarevo. U međjuvremenu sam sakrio svu opremu i pušku držeći uzase samo jednu ručnu odbrambenu bombu. Ustvari pušku i drugu bombu držim u putničkoj torbi kada ulazim u Brodarevo. Dobro se sjećam da je bilo podne kada sam sišao u Brodarevo, u jednoj od prodavnica ušao sam u prodavnicu i kupio hranu i sok. RAspitivao se kod mještana za autobus za Bijelo Polje. Sjećam se da mi je neko rekeo da ima odmah i da staje tu u blizini. Krećem u pravcu gdje su mi rekli da će stati autobus međjutim autobus je jedan stao i ja nestižem na njega. Da bih sačekao drugi autobus skrenuo sam u jedan lokal u neposrednoj blizini i sjeo sam. Sjedim u lokalu, torba je pored mene, bomba u džepu, pijem piće, neditam nikoga. Osim konobara koji je sjedio napolje, čije ime neznam, u objektu nije bilo više nikog. Uočavam da se pojavljuju neki civili ispred objekta koji počinju da kruže oko ovog

7.

objekta i da zaviruju unutra. Odmah potom u objekat ulazi jedan po jedan od civila držeći ruke u džepove i gledaju u mene a potom izlaze vani. A odmah potom ulaze dva civila u ovaj objekat gdje ja sjedim u jednom ćušku. Jedan se kreće u pravcu WC-a, dok drugi prilazi u mom pravcu. U momentu kad aje ovo lice koje mi prilazi frontalno prišlo k meni drugi lice mi prilazi iza leđa i hvata me rukom oko vrata. Ustvari ovo lice mi rukom stavlja zahvat takozvana "kragna" dok drugi me hvata za ruke. U momentu dok me ovo lice hvata sa leđa u predjelu vrata ja lijevom rukom držim bombu u džepu pri čemu prstima ne držim čitavo tijelo bombe već samo rascjepku-osigurač od bombe. Kako me ovo lice hvata za ruku koje mi je prišlo isto mi izvlači lijevu ruku iz džepa pri čemu sa rukom izlazi i bomba sa rukom napolje, pri čemu ja desnom rukom hvatam tijelo bombe i govorim im "puštaj te me imam bombu". Medjutim ovo lice koje me hvata sa leđa neobraća pažnju na moje upozorenje, a po buci i galami u objektu uočavam da mi se približava još lica. Napominjem da sam već bio oboren na leđa. U takvom položaju vukući me za ruke saopštavam " pazite ljudi bomba mi je u rukama". Tek tada uočavam da mi prilazi uniformisano lice koje me udara u predjelu potkoljenice desne noge. Ovo lice me udara višeputa palicom. Kako su me ova lica hvatala i vukla za ruke izvukao se osigurač, rascjepka iz tjela bombe koji je inače bio labav. Napominjem da je rascjepka i ranije bila olabavljena i skoro ispravljena, a ja sam se plašio da njen lijevi i desni kraj vratim u horizontalno. Dobro se sjećam da je osigurač pao na patos dok mi tijelo bombe i dalje ostaje u ruci. Tom prilikom ja im vičem "ljudi ispadite mi osigurač", tek tada jedno lice uočava da se radi o bombi i govori "ljudi bomba". Istog momenta jedan za drugim istrčavaju jedan za drugim. Ja ustajem iz ovog ležećeg položaja, zbunjen, kontuziovan izlazim pred objekat napolje držeći bombu u ruci, pitajući ljude ispred objekta "ljudi što je bilo " medjutim ispred objekta nije bilo nikog. Vraćam se nazad u objekat da bih pronašao osigurač, no samo što sam ušao u objekat uočava da objektu prilaze civili sa pištoljima u rukama. Napominjem da sam se u objekat vratio da nadjem osigurač i obezbijedim bombu, a potom da iz objekta odem dalje u planine. Konačno ja uočavam da pred objekat dolaze policijska kola, a odmah potom sam primijetio veći broj policajaca ispred objekta. Svi su držali upereno oružje u pravcu mene. Čujem dobro poziv da izdajem napolje i da se predam. Odgovaram na ovaj poziv da nesmiem da izadjem napolje i da nepokušavaju da ulaze unutra jer sam im saopštio da ću aktivirati bombu i da ću da se ubijem. Čitavo vrijeme držim ručnu odbranenu bombu meni ispod vrata. Držim je čvrsto u šaci cijelo vrijeme. Ovako opkoljen držim narednih 12 časova u šaci bombu. Dobro sam uočio da se objektu približavaju specijalci, da me isti drže na nišanu kada insistiram da neko dodje od njih da pregovara samnom. Zovem najbliže policajce, tražeći sa nekim da razgovaram na koji moj poziv oni ne odgovaraju. U medjvremenu ja iz torbe lijevom rukom izvlačim automatsku pušku čiju cijev dovodim sebi ispod vrata. Odmah potom ja držeći pušku uz tijelo sa ustima ispod moje brade, i bombom također ispod vrata izlazim iz objekta, upozoravam da neću ništa loše učiniti nikom od njih i da slobodno jedan od njih ko je nadležan pridje k meni da bih mu dao pušku i bombu. Medjutim policajci mi ne prilaze a ni ja nesmiem da pridjem k njima nego se vraćam unutar objekta pri čemu me oni drže na nišan. Ja im nijednog momenta ne govorim da sam pripadnik VJ oni ustvari neznaju moj identitet čak mislim da su mislili da sam neko drugo lice. Sjećam se da su umedjvremenu pristigli i civilni policajci iz Bijelog Polja koji su pitali da li su uhvatili neko lice, a čuo sam odgovor policije iz Brodareva, da se radi o drugom licu, ustvari o meni. Ja ponovo izlazim napolje i obraćam se jednom licu, vidim oznake oficira, pripadnika policije, i kažem mu da slobodno dodje k meni sa uperenim pištoljem ja obećavam mu da ću ostaviti pušku i da ću potom napustiti objekat, ustvari ja ga pozivam da pregovaramo. U okolini objekta bilo je okupljeno mnogo civila. Ovo lice drži pištolj pūd mene i neprilazi. Uporno mu ponavljam da sam imao namjeru da otvorim vatru nanjim i ugrozim njihovu sigurnost uradio bih to ranije kada in je bilo u manjem broju. Posle dužeg vremenu prilazi mi jedno lice kapetan pi imenu Željko u uniformu policije, vadi svoj pištolj odlaže ga na stranu i prilazi objektu dok sam ja već stajao na vratima objekta. Ja ga pozivam da udje unutra u objekat i da neću praviti probleme. Ja Željku saopštavam da tražim uslove da mirno izadjem iz objekta i da sam krenuo u Crnu Goru a pri tom držim bombu sebi ispd vrata i obećavam da neću kokog ugroziti. Željko me ubedjuje da je kasno i da nemogu na taj način da izdajem i traži da mu dam bombu, priu čemu to ja nemogu da uradim radi svoje sigurnosti. Posle dužeg

vremena ubedjivanja cijeneći i Željkoovo ponašanje, korektnost i odvažnost, dao sam mu pušku i drugu bombu i rekao da odnese policajcima i uvjeri da neću im učiniti ništa. Željko je odnio pušku i drugu bombu dok ja i dalje zadržavam ovu bombu u svojoj ruci i držim je cijelo vrijeme pod bradom. Potom smo popili piće u objektu, ja sam ga lično poslužio pićem u objektu, a posle dužeg vremena on je mene poslužio, pili smo sok. Ja sam čvrsto bio riješio da se nepredam i nedam bombu, međjutim smetao mi je Željko koji nije htio da izađe. Nijesam ga se mogao otarasiti niti mogao naći način da isti napusti objekat. Željko mi je nudio u toku razgovora sve garancije da neću biti napadnut, linčovan i dr. da će odmah čim predam bombu ukloniti policajce i da ćemo otići mirno u stanicu policije u Brodarevu i riješiti stvar. Ja sam lično Željku vjerovao ali nijesam htio da se predam. Posle punih 11 sati mog boravka u ovom objektu zamolio sam Željka da mi da 10-15 min. da razmislim nasamo i da ukloni policiju oko objekta. Dobro se sjećam da je Željko naredio policiji da me ne drže na nišan i da se udalje od objekta što su ovi i uradili. Ja sam Željku to rekao u namjeri da on izađe jer sam namjeravao da aktiviram bombu i izvršim samoubistvo a da njega ne povrijedim. Tamo se bio odmakao nekih 20 metara put kola kada sam rekao dobro međjutim on se okrenuo i vratio se nazad rekao mi je tada daje mi 10 min razmisli međjutim sjeo je i on u objektu. Prošlo je tih 10 min. nakon čega me je Željko ubjedjivao da mu dam bombu dajući mi garanciju za ličnu sigurnost, tražim ponovo od njega da me ostavi samog da razmislim a on izlazi i sijeda u kola ispred objekta sa otvorenim vratima. Ja opet nemogu da aktiviram bombu jer se nalazim u blizini i mogu da ga povrijedim u koliko aktiviram bombu. Napominjem da mi je Željko saopštio da zna moj identitet jer su već provjerili. Željko mi tada saopštava da zna da sam pripadnik VJ. Ja potom Željku saopštavam da uzme svoj pištolj, stavi ga u futroлу, udalji policajce od objekta i da ću mu bombu pod uslovom da mi niko ne pritrčava, da me udaraju ili vežu i dr. Željko je uredju vremenu našao osigurač i dao ga meni da bih vratio u bombu. Obećavam mu da ću mu dati bombu s tim da zajedno sa njim izađem iz objekta i odemo zajedno u stanicu kolima i da mi niko drugi ne prilazi. Željko pristaje, ja vraćam osigurač - rascjepku u tijelu bombe, i govorim Željku da uzme pištolj, da ga drži u ruci u koliko mi ne vjeruje i da ću ispred njega poći u kola. Tog momenta ja Željku dajem bombu. Željko je ispao dosledan uzeo bombu i samnom otišao u stanicu policije. Sjećam se da je bombu ostavio ispred objekta. U međjuvremenu niko nije prilazio. U nakcelariju je kasnije došao i načelnik odjeljenja bezbjednosti, dobio kafu i hranu. Nakon skoro prijatnog razgovora sa kap. Želkom i načelnikom OB zajedno sa Željkom pošao sam u CB Prijepolje. Nijednog momenta ni u Prijepolju nijesu me vezivali sve do samog narednog jutra kada je ostao samo dežurni policajac kada sam bio vezan. Dobio sam hranu piće i imao korektan odnos policije. Razgovarao sa pripadnicima CB Prijepolje i dao izjavu uz korektno ponašanje. Narednog dana došli su pripadnici vojne policije oko 09,00 časova.

Na posebno pitanje istražnog sudije privedeni izjavi:

Ja nijednog momenta nijesam imao namejru da izbjegnem dalje služenje vojnog roka, naprotiv volim vojsku i vojnički poziv, čak sam želio svoj dalji životni put da vežem za vojsku stupanjem u ugovorni odnos u VJ. Sva moja bještva i kretanja koja sam prethodno pomenuo po susjednim državama nijesu bila u namjeri izbjegavanja služenja vojnog roka već iz isključivog mog straha da me neko uporno progoni i tjera, a što sam ja preživio besomučno bježeći po planinama danju i noću znam samo ja.

Ja dobro znam da nemam pravo da držim uza se automatsku pušku, ručne odmrambene bombe i municiju jer nemam ovlašćenja za to. Ne vjerujem da građani mogu da izvade dozvolu za AP i bombe, jer se radi o naoružanju za potrebe narodne odbrane.

Ja nijednog momenta ne uzimajući konkretno ni traktor, ni putničko motorno vozilo zastava, na teritoriji SRJ nijesam imao namejru da pribavim sebi protivpravnu imovinsku korist, već sam isključivo ova prevozna sredstva koristio da bih bježao od licakoj su me progonila. Otudjena vozila traktor na teritoriji R. Hrvatske, i teret. motor. voz. na teritoriji SRJ nakon upotrebe ostavljao sam na mjesto gdje ih vlasnici mogu naći takodje i oduzeto putničko vozilo Mercedes na teritoriji R. Hrvatske koristio sam samo da bih

Prava Centar

objerao svojoj potjeri.

Osim kao. Željka niko od pripadnika policije u Brodarevu mi nije službeno prišao, zatražio da se legitimišem i zatražio da krenem sa njima u stanicu polcije.

Ja sam u momentu kada sam posle dugog putovanja i lutanja došao u Rašku razmišljao da se vratim u jedinicu, međutim u toj mojoj namejri spriječilo me je ono vozilo koje me je pratilo dok sam upravljao traktorom. Ja sam namjeravao da traktor ostavim u planinama kod Raške zakopam AP i bombe i dr. opremu i vratim se u jedinicu jer sam imao uniformu i vojničku knjižicu koju sam u međjuvremenu izgubio bježeći po planinama.

Ja nijednog momenta čitavo ovo vrijeme dok sam bježao nijesam otvarao vatru u pravcu ljudi, pušku sam koristio kod lova zečeva.

Na posebno pitanje branioca privedeni izjavi:

Prilikom potjera na teritoriji R. Hrvatske lično sam u više navrata bio izložen koncentrisanoj rafalnoj vatri koja me je bukvalno skoro ošišala mislim tik uz lice i tijelo. Pri tom ja na njih nijesam mogao otvarati vatru jer sam bježao i nijesam smio.

Novac koji mi je oduzet je lično moj i odgovorno tvrdim da ga nijesam otudjio niotkoga i molim da mi se isti da da bih mogao u kantini mogao ga koristiti za hranu jer se nesjećam kada sam ljudski jedom, kao čovjek.

To je sve što sam imao da izjavim, zapisnik neću čitati jer sam slušao glas diktiranja i kako je sve ukucano kako sam izjavio potpisujem bez primedbi.

Završeno u 12,20 časova.

ISTRAŽNI SUDIJA

ZAPISNIČAR

PRIVEDENI

